

# Beroemden

Geplaatst op zaterdag, 15 september 2012. Categorie: [Parool](#), [Theater](#), [Recensie](#)

Een stapel mensenlijven. Muziek van een fantasieorkest. Een smijtpartijtje met schoenen. Een klunzig gefabriceerde knikkerbaan met sleutelbossen als knikkers. Dat *Beroemden* een stuk is van Thomas Bernard (1931-1989), de Oostenrijkse toneelschrijver van wie tijdens het theaterfestival twee uitvoeringen waren te zien van zijn razendknappe taalkunstwerk *Am Ziel*, is moeilijk te geloven. De acteurs houden hun mond. Hier geen teksttoneel vol herhalingen en bijtende ironie, maar een performance, in ieder geval de eerste drie kwartier.

Daar komt een hoop viezigheid bij kijken. Geklodder met modder. Zelf gestampde koffiebonen, waarvan koffie wordt gekookt met een pantykous als koffiefilter. Grappige beelden levert het soms op, een onhandig soort slapstick. De acteurs moeten veel lol hebben gehad tijdens het maken van de voorstelling. Die acteurs zijn afkomstig uit de gezelschappen De Koe, Dood Paard, Stan en Maatschappij Discordia. Eens in de zoveel tijd komen ze samen om het publiek om de oren te slaan met een stevig staaltje onvoorspelbaarheid. 'Polycoproducties' noemen ze hun maaksels. Een eigen gezelschapsnaam hebben ze niet. Er is geen regisseur. Er zijn alleen die acteurs, onder wie Willem de Wolf en Gillis Biesheuvel, met hun ontregelende optredens. Alsof zij niet in een wereld leven waarin theaterdirecteuren een voorstelling willen duiden in heldere steekwoorden: genre, gezelschap, verhaallijn. *Beroemden* trekt een lange neus naar de moderne theaterdirecteur. Er is geen verhaal. Er laat zich niets navertellen. Op deze voorstelling past geen stickertje of etiket. Er zijn alleen flarden van beelden – associatief, absurdistisch, flauw ook wel. Een pleidooi voor vrij theater wil de voorstelling zijn, maar daarin zijn de makers hun doel enigszins voorbijgeschoten. Want waar gaat dit nu eigenlijk over? Is het gerotzooi met modder meer dan wat in de zandbak op het speelplein gebeurt? Is de stuntelige verkleedpartij iets anders dan gewoon een stuntelige verkleedpartij?

De laatste twintig minuten verandert de vorm radicaal. Van actief rondsjuwende figuren transformeren de acteurs tot een kluitje ongelukkigen, die een bewust haperende redevoering vol herhalingen houden over honger en dood.

Met een dubbele rij stoelen die diagonaal over de speelvloer loopt zit het

publiek midden in de handeling. Toch is die opstelling onvoldoende om de toeschouwer deelgenoot te maken van wat de makers heeft beziield.  
*Beroemden* is even ongrijpbaar als de glibberige klei waarmee zo kwistig wordt gespeeld.

*Beroemden*. Gezien 13/9 Frascati. Daar nog te zien t/m 16/9.

\*\* (2 sterren)